

Συνέντευξη στην
ΜΑΡΙΑ ΣΠ. ΟΡΦΑΝΟΥ

Αριστερά το εξώφυλλο του βιβλίου και δεξιά η Κατερίνα Λυμπεροπούλου

Μία συναρπαστική ζωή «Κοντά στον αιώνα»

Παρουσιάζεται σήμερα στην Πάτρα το βιβλίο για τον Χάρη Λυμπερόπουλο - Μιλά στη «Γ» η συγγραφέας, δημοσιογράφος και κόρη του αείμνηστου αθλητικογράφου, Κατερίνα

Σε 334 σελίδες αποτυπώνεται μία ολόκληρη ζωή... «Κοντά στον αιώνα». Η συναρπαστική ζωή του αείμνηστου αθλητικογράφου, με καταγωγή από την Πάτρα, Χάρη Λυμπερόπουλο, ο οποίος άφησε μια σημαντική επαγγελματική και αθλητική «κληρονομιά». Σήμερα στην Πάτρα και συγκεκριμένα, στην αίθουσα της Φιλαρμονικής Εταιρείας στις 20.00 θα παρουσιαστεί το βιβλίο «Χάρης Λυμπερόπουλος. Κοντά στον Αιώνα. Συνομιλώντας με τον πατέρα μου» της Κατερίνας Λυμπεροπούλου. Για το βιβλίο θα μιλήσουν οι Γιώργος Δάσιος, Ομ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Πατρών, αντεπιστέλλον μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, Τάσος Σταθόπουλος, Δημοσιογράφος, αθλητικός συντάκτης, Βασίλης Ρούβαλης, Συγγραφέας. Η Κατερίνα Λυμπεροπούλου με αφορμή τη σημερινή παρουσίαση μίλησε στη «Γ» για το βιβλίο μέσα της συγγραφέας του οποίου ανακάλυψε κι εκείνη πολλές άγνωστες στιγμές από την επαγγελματική διαδρομή του πατέρα της, αλλά και για τη συνεργασία μαζί του κατά την προετοιμασία της έκδοσης.

ΕΡ: Πόσο δύσκολο ήταν να αποτυπώσετε μια ολόκληρη «κληρονομιά» στις σελίδες ενός βιβλίου;
Μπορούν, άραγε, να χωρέσουν στις 334 σελίδες ενός βιβλίου, όπως του συγκεκριμένου των εκδόσεων Πατάκη τα 98 χρόνια μιας γεμάτης και πολυδιάστατης ζωής όπως εκείνη που έζησε ο, εκ Πατρών καταγόμενος, Χάρης Λυμπερόπουλος (1922 – 2020); Αυτή η ερώτηση με απασχόλησε και συνεχίζει να με απασχολεί διότι άλλο η ίδια η ζωή, κι άλλο η διήγησή της. Ναι, λοιπόν, έχει ένα μεγάλο βαθμό δυσκολίας, τόσο το γράψιμο κάποιου να αφηγηθεί με ενάργεια την ζωή του, όσο και του συνομιλητή του να τον καταγράψει και να κάνει αυτή την αφήγηση ένα βιβλίο με ενδιαφέρον για τον αναγνώστη του. Παρ' όλα αυτά, έχω την ελπίδα ότι αυτή η κληρονομιά, όπως πολύ σωστά λέτε, τόσο στο χώρο που εργαζόμαστε, δηλαδή στον χώρο της δημοσιογραφίας, όσο και στον χώρο του αθλητισμού ήταν τόσο «καθαρή» που μετράσε τον βαθμό της δυσκολίας αυτής της προσπάθειας.

Ο Χάρης Λυμπερόπουλος με τον Νικό Ρίζο στην Ύδρα, τη δεκαετία του '60

ΕΡ: Υπήρχαν άγνωστες στιγμές του πατέρα σας που δεν γνωρίζατε και είχατε την ευκαιρία να ανακαλύψετε;
Πολλές. Και να σας ομολογήσω ότι επειδή έζησε μια ζωή μυθιστορηματική, μερικές φορές, αναρωτιόμουν αν πράγματι ήταν έτσι ακριβώς όπως μου τα έλεγε – φανταστείτε με πολύ καλή μνήμη μέχρι τα 98 του χρόνια. Όπως εκείνο το καλοκαίρι του 2016 που μου μίλησε για την συνέντευξη που πήρε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μεξικό το 1968 στους αθλητές Τόμιμ Σμιθ και Τζον Κάρλος, τους «Μαύρους Πάνθηρες» που σήκωσαν το χέρι τους υπέρ των δικαιωμάτων των αфроαμερικανών στο βήθρο της απονομής των μεταλλίων, σε μια από τις ιστορικότερες και δραματικότερες στιγμές των Ολυμπιακών Αγώνων του 20ού αιώνα (γιατί το πλήρωσαν στην συνέχεια πολύ ακριβό). Πώς να το πιστέψεις αν δεν το δεις με τα ίδια σου τα μάτια; Ε, λοιπόν, σας πληροφορώ ότι λίγο αργότερα σ' ένα σκάκιμα στο τεράστιο φωτογραφικό του αρχείο βρήκα την περίφημη φωτογραφία του με τον «Μαύρο Πάνθηρα» Τζον Κάρλος και πήρα την επιβεβαίωσή μου - φιλοξενείται στο κεφάλαιο 6 του βιβλίου.

ΕΡ: Ως δημοσιογράφος κι εσείς ποια στοιχεία και ποιες αρχές από την επαγγελματική διαδρομή του πατέρα σας, σας ακολουθούν;
Ο χώρος που εργαζόμαστε έχει αλλάξει εντυπωσιακά από την εποχή που ο Χάρης Λυμπερόπουλος συνομιλούσε επί 8 ώρες στο τηλέφωνο με τους συνεργάτες του στο αθλητικό τμήμα της εφημερίδας «Απογευματινή» στην Αθήνα προσπαθώντας να καλύψει λεπτό προς λεπτό την προσπάθεια του επικρατού Χρήστου Παπανικολάου για χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Μονάχου το 1972 - κι όλη η Ελλάδα ζήτησε να βρει διέξοδο από τα

δύσκολα χρόνια της δικτατορίας με ένα τέτοιο καλό νέο. Κι όμως, ακόμα και σήμερα, την εποχή που η «είδηση» ταξιδεύει με ιλιγγιώδη ταχύτητα από το ένα στο άλλο άκρο του πλανήτη υπάρχουν μερικές αρχές άσκησης επαγγέλματος που παραμένουν αναλλοίωτες. Όπως, λόγου χάρη, η διασταύρωση της «είδησης», ιδανικότερα από αυτότη μάρτυρα. Προσπαθώ να είμαι συνεπής απέναντί τους, όσο κι αν οι συνθήκες που εργαζόμαστε σήμερα πολλές φορές είναι ιδιαίτερα αποτρεπτικές.

ΕΡ: Ο πατέρας σας πρόλαβε και έζησε όλη την προετοιμασία της έκδοσης ως το τέλος. Ποιος ήταν ο ρόλος του και η άποψή του;

Σταθερός, υποστηρικτικός, εμπνευστικός. Εκείνος, άλλωστε, σκέφτηκε τον τίτλο «Κοντά στον Αιώνα» - ως άνθρωπος που είχε ζυμωθεί με τις λέξεις απολάμβανε να βγάξει τίτλους και το βιβλίο περιλαμβάνει κάποιες ιστορίες για το πώς γεννήθηκαν ορισμένοι απ' αυτούς που έγραψαν ιστορία σε κομβικές στιγμές του αθλητικού ρεπορτάζ του δεύτερου μισού του 20ού αιώνα.

Στο συνθημαμένο ραντεβού μας τις Παρασκευές, ακούγοντας τις συμβουλές του, ενημέρωνα τον πατέρα μου για κάθε στάδιο της προετοιμασίας του βιβλίου που κλείνει μέσα του συνομιλίες διάρκειας 15 χρόνων. «Πά! κρύωσε ο καφές σου», μου έλεγε, γιατί έβραζε μέσα μας η επιθυμία να δούμε το βιβλίο να ολοκληρώνεται. Νιώθω, ως εκ τούτου, πολύ χαρούμενη και συγκινημένη που δυο χρόνια μετά την αναχώρησή του και εκατό από την γέννησή του, το βιβλίο επιστρέφει στον τόπο καταγωγής του στην Πάτρα και παρουσιάζεται στους άμορφους χώρους της Φιλαρμονικής Εταιρείας - Ωδείο Πατρών από ένα εκλεκτό «επιτελείο» συντελεστών τους οποίους ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου έναν-έναν ξεχωριστά για την μεγάλη αυτή τιμή.

» Ο ΧΑΡΗΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ...

Όσον αφορά στην Πάτρα από την οποία καταγόταν ο πατέρας του, ο Χάρης Λυμπερόπουλος θυμάται στο βιβλίο του πως «...Ο παππούς μου από την πλευρά του πατέρα μου είχε ραφείο στην Πάτρα κι έμεινε στα Ψηλά Αλώνια. Οστόσο, κάποια στιγμή άρχισαν οι οικονομικές δυσκολίες. Ήταν η εποχή 1909- 1910, όταν το φαινόμενο της μετανάστευσης βρισκόταν σε παγκόσμια έξαρση, ειδικά στην Ευρώπη: η Αμερική προσέφερε εργασία σε όλους. Γι' αυτό, μετά τον θάνατο του παππού μου -αν θυμίσαι σωστά από όσα μου είχαν πει-, η μητέρα και τ' αδελφί μου τον πατέρα μου, τρεις αδελφές κι άλλοι δύο αδελφοί, πήγαν στην Αμερική...».